

<p style="text-align: center;">INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH PŘEDPISECH</p>
--

SBÍRKA ZÁKONŮ 2014

Částka 14 – čís. 33

Vyhláška o vyhlášení Národní přírodní památky Hodonínská Důbrava a stanovení jejích bližších ochranných podmínek.

Národní přírodní památka se rozkládá na území Jihomoravského kraje, v katastrálním území Hodonín.

Předmětem ochrany národní přírodní památky jsou lesní porosty tvořené společenstvy panonských teplomilných doubrav na písku, panonských dubohabřin a údolních jasanovo-olšových luhů, rozvolněné trávníky tvořené společenstvy panonských stepních trávníků na písku, vzácné a ohrožené druhy rostlin a živočichů, včetně jejich biotopů.

Účinnost od 1. dubna 2014.

Částka 14 – čís. 34

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 46/2010 Sb., o příslušnosti správ národních parků a správ chráněných krajinných oblastí k výkonu státní správy ve správních obvodech tvořených národními přírodními rezervacemi, národními přírodními památkami a jejich ochrannými pásmy, ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 1. dubna 2014.

Částka 20 – čís. 48

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 428/2001 Sb., kterou se provádí zákon č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu a o změně některých zákonů (zákon o vodovodech a kanalizacích), ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 1. dubna 2014, některé části nabývají účinnosti později.

Částka 22 – čís. 55

Vyhláška o stanovení ochranného pásma I. stupně přírodního léčivého zdroje minerální vody jímané vrtem BJ23 – Eliščin pramen v katastrálním území Poděbrady.

Účinnost od 1. května 2014.

Částka 23 – čís. 56

Zákon, kterým se mění zákon č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Účinnost od 7. dubna 2014.

Částka 24 – čís. 64

Zákon, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím kontrolního řádu.

Účinnost od 1. května 2014.

*Informace o právních předpisech sestavil:
Mgr. Pavel Machata
MMR*

**INFORMACE
Z VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ SOUDŮ
Z OBLASTI ÚZEMNÍHO PLÁNOVÁNÍ**

**Rozsudek Krajského soudu v Ostravě
ze dne 25. 3. 2014 č. j. 79A 9/2013-56**

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE, ÚZEMNÍ SYSTÉM EKOLOGICKÉ STABILITY, VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÉ OPATŘENÍ

§ 2 odst. 1, písm. m), a § 36 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) Příloha č. 4, část I. odst. 1 bod d) a g) vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti § 4 odst. 1 a § 59 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů § 4 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny

Krajský soud v Ostravě zamítnul návrh na zrušení části opatření obecné povahy – Zásad územního rozvoje Moravskoslezského kraje vymezující územní systém ekologické stability.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

V dané věci navrhovatelé jako vlastníci pozemků namítají, že jsou omezeni ve svém vlastnickém právu tím, že pozemky v jejich vlastnictví byly zahrnuty do ÚSES, jež je součástí napadených ZÚR, přičemž negativní dopad na svá práva spatřují především v možnosti vyvlastnění pozemků tak, jak je stanovena v ZÚR. Navrhovatelé tedy logicky a konsekvantně tvrdí dotčení své právní sféry. Je nepochybné, že mohou být dotčeni ZÚR jako souborem pravidel omezujících způsoby a možnosti využití pozemků. Jejich aktivní procesní legitimace v řízení je tedy dána.

V posuzované věci byl ÚSES vymezen v rámci zákonné úpravy vyplývající z ustanovení § 4 odst. 1 ZOPK v kompetenci orgánů ochrany přírody, přičemž má povahu veřejně prospěšného opatření ve smyslu ustanovení § 2 písm. m) stavebního zákona, tj. opatření nestavební povahy sloužícího ke snížení ohrožení území a k rozvoji nebo k ochraně přírodního, kulturního a archeologického dědictví vymezené ve vydané územně plánovací dokumentaci. Vymezení a vytváření systému ekologické stability a jejich inkorporace do územního plánování je složitým procesem, jehož komplexním posouzením se zabýval NSS v již zmiňovaném rozsudku ze dne 31. 10. 2013 č. j. 7 Aos 3/2013-30 publikovaného ve Sb. NSS pod č. 2986/2014. NSS v tomto rozsudku vyslovil několik zásadních závěrů. V prvé řadě uvedl, že právní úprava rozlišuje mezi vymezením (§ 4 odst. 1 ZOPK a § 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb.) a vytvářením

(§ 59 ZOPK a § 4 vyhlášky č. 395/1992 Sb.) systému ekologické stability, přičemž vytvářením systému se rozumí usku-tečňování konkrétních záměrů za účelem realizace koncepčních materiálů, jimiž došlo k vymezení systému ekologické stability. Těmito koncepčními materiály jsou plány systému ekologické stability, resp. územně plánovací dokumentace. Dále NSS uvedl, že vymezení a vytváření systému ekologické stability probíhá v několika fázích, kdy nejprve dochází k vymezení systému ekologické stability v plánu systému ekologické stability (§ 2 odst. 1 vyhlášky č. 395/1992 Sb.), který je schvalován v územně plánovací dokumentaci (v ZÚR) a poté jsou přijímány projekty k vytváření systému ekologické stability, pro něž je podkladem schválená územně plánovací dokumentace nebo plán systému ekologické stability (§ 4 odst. 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb.). Ke schválení projektu dochází zpravidla v územním rozhodnutí. Na schválení projektu pak navazuje další fáze, kterou je již samotná realizace konkrétního projektu, tj. provedení konkrétního opatření, jímž může být např. změna druhu pozemku, výsadba zeleně, založení remízu apod. NSS dále zdůraznil, že proces přijímání plánu systému ekologické stability není zcela oddělený procesem od procesu územního plánování, neboť teprve územně plánovací dokumentace (zde ZÚR), do které je plán systému ekologické stability inkorporován, je končným výstupem procesu vymezení systému ekologické stability.

Navrhovatelé v prvé řadě namítli, že pozemky v jejich vlastnictví již plní funkci ekologické stability, a proto není důvod, aby byly součástí ÚSES, když jejich zařazení do tohoto systému představuje dvojí a tudíž nadbytečnou ochranu. Tento svůj názor dovozují především ze způsobu, jakým s pozemky ve svém vlastnictví nakládají, z jejich umístění a přirozených ekologických kvalit, jakož i z toho, že jsou součástí CHKO Poodří a projektu Natura 2000. Soud má za to, že začlenění pozemků do CHKO a do projektu Natura 2000 není kontraindikací pro jejich současné začlenění do ÚSES. Každý z těchto systémů totiž představuje určitou formu ochrany, které se však navzájem nevylučují. Z žádné právní normy nelze dovodit, že pozemky, které jsou součástí například CHKO, nemohou být také součástí ÚSES. Naopak jelikož pokračování – 8-79A 9/2013 ZÚR, jejichž součástí je ÚSES, představuje mnohem širší rámec právní ochrany umožňující mj. i zásahy státu za účelem zachování cíle ekologické stability, pak se tato vyšší forma ochrany u pozemků, které mají vysokou ekologickou hodnotu, přímo nabízí, když je u nich dán z tohoto důvodu také enormní veřejný zájem, aby byly zahrnuty do daného ochranného systému za účelem zachování své dosavadní hodnoty. Na základě uvedeného neshledal krajský soud tuto námitku navrhovatelů důvodnou.

Navrhovatelé dále namítli, že možnost vyvlastnění pozemků, které jsou součástí ÚSES, není v ZÚR nijak odůvodněna a ZÚR jsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Ani tuto námitku krajský soud důvodnou neshledal. V ZÚR je možnost vyvlastnění zmíněna pouze v jediné větě, a to v části G.II. textové části označené Veřejná opatření, a to v bodě 106, kde je uvedeno, že *práva k pozemkům a stavbám vymezeným níže uvedenými plochami a koridory veřejně prospěšných opatření lze vyvlastnit*. Tuto větu však podle názoru soudu nelze vnímat jako věcnou součást ZÚR, ale pouze jako legitimní odkaz na platnou právní úpravu, takže absence bližšího odůvodně-

ní možnosti vyvlastnění nemůže znamenat nepřezkoumatelnost ZÚR. Možnost vyvlastnění je výslovně upravena v § 170 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a v zákoně č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), v platném znění (dále jen zákon o vyvlastnění).

Bod 106 příslušné části ZÚR tak, jak byl výše citován, nezakládá sám o sobě žádnou možnost vyvlastnění pozemků navrhovatelů ani žádných jiných vlastníků, ale představuje skutečně pouhý odkaz na platnou právní úpravu. Text bodu 106 lze v podstatě označit za nadbytečnou součást odůvodnění ZÚR, protože pokud by v odůvodnění vůbec nebyl, nemělo by to žádný věcný dopad na obsah ZÚR, když možnost vyvlastnění vyplývá ze shora označených zákonných norem. Krajský soud dále považuje za nutné na tomto místě zdůraznit, že právní úprava (ani ZÚR) neupravují „nutnost“ vyvlastnění, jak nesprávně interpretují navrhovatelé, ale „možnost“ vyvlastnění, a to pouze v případě naplnění zákonných podmínek. Ty pak musí být v každém konkrétním případě šetřeny v rámci příslušných správních řízení dle stavebního, resp. vyvlastňovacího zákona. V návaznosti na uvedené je nutno zmínit také jeden ze závěrů NSS, které učinil v rozsudku sp. zn. 7 Aos 3/2013, kde mj. uvedl, že právní úprava rozlišuje mezi vymezení systému ekologické stability a jeho následným vytvářením, přičemž vymezením systému ekologické stability se rozumí vytvoření plánu systému ekologické stability a jeho inkorporace do územně plánovací dokumentace, tedy v posuzované věci do ZÚR. Fáze vytváření systému ekologické stability následuje až po ukončení procesu vymezení a má podobu již konkrétních projektů k vytváření systému ekologické stability zpravidla v územním řízení, na které již navazuje vlastní realizace projektů. Zjednodušeně vyjádřeno vytváření systému ekologické stability je dalším procesem navazujícím na již existující ZÚR. V posuzované věci se procesy vymezení citovaným judikátem NSS nacházejí ve fázi, kdy byly schváleny ZÚR, tedy byla ukončena fáze vymezení ÚSES. Rozsah dalších již konkrétních opatření a činností směřujících k vytvoření funkčního ÚSES není ve fázi tvorby ZÚR znám a ani být nemůže, neboť se jako další fáze procesu může odvíjet až od schválených ZÚR. Krajský soud se ztotožňuje s názorem odpůrce, že právní úpravu vyvlastnění v souvislosti s veřejně prospěšnými opatřeními je nutno vnímat tak, že pokud budou v rámci veřejného ÚSES biocentra, v nichž se nacházejí pozemky navrhovatelů.

Důvodností námítky navrhovatelů, že vymezením ÚSES si stát vyhrazuje územní rezervu pro vybudování průplavu Dunaj – Odra – Labe, se krajský soud nezabýval, neboť námítka byla vznesena ve zcela hypotetické rovině. Navrhovatelé neuvedli, že by ji opírali o nějaké konkrétní poznatky, ani nenavrhli žádné důkazy. Námítka tak, jak byla zformulována, neurčuje ani základní rámec soudního přezkumu, který je zcela v dispozicích navrhovatelů, a proto se jí krajský soud nemohl zabývat.

Na základě shora uvedené argumentace dospěl krajský soud k závěru, že dotčení vlastnického práva žalobců zařazením pozemků v jejich vlastnictví do ÚSES tvořícího součást ZÚR, není zásahem do vlastnického práva porušujícím zásadu subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu a nepředstavuje proto

rozpor s ústavně garantovanou ochranou vlastnického práva, neboť navrhovatelé namítaná možnost vyvlastnění pozemků je pouze odkazem na platnou právní úpravu a v procesu vymezení systému ekologické stability nemůže nabýt reálnou podobu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2014 č.j. 8 Aos 1/2013-41

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY; ÚZEMNÍ PLÁN

§ 43 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

§ 11 a příloha č. 7 vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým bylo zrušeno opatření obecné povahy – změna Územního plánu města K.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Krajský soud zrušil změnu Územního plánu města K., která vymezovala nové funkční využití dvou přestavbových ploch, z nichž jedna byla určena pro objekt multifunkčního centra na místě současného veřejného parkoviště u stávajícího obchodního domu. Krajský soud shledal důvodným, že se měl odpůrce (město K. – stěžovatel) zabývat námítkou navrhovatele na změnu dosavadního veřejného parkoviště na zastavitelnou plochu multifunkčního centra a upozornil na to, že úkolem územního plánování je řešit i příslušné odstavné a parkovací plochy pro plochy občanského vybavení (stávající obchodní dům). Uvedenou námítku odpůrce (stěžovatel) vypořádal podle Krajského soudu nesprávně a příslušné opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné.

K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že se ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, který posoudil podání navrhovatele v průběhu řízení o vydání územního plánu jako námítku a nikoli jako připomínku. Zároveň se Nejvyšší správní soud ztotožňuje i se závěrem, že sama skutečnost, že formálně byla námítka navrhovatele označena jako připomínka, neměla vliv na zákonnost napadeného opatření obecné povahy a nevedla k dotčení práv navrhovatele. Shodný názor Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku čj. 2 Ao 2/2008-62.

V posuzované věci tedy navrhovatel podal v průběhu pořizování změny územního plánu námítku, v níž k odstavným a parkovacím stáním u stávajícího obchodního domu uvedl: „*Požadujeme, aby Město před vydáním územního rozhodnutí vyřešilo parkování pro zákazníky OD v blízkosti OD v počtu asi 70 stání.*“

Stěžovatel v odůvodnění opatření obecné povahy tuto část námítky navrhovatele vypořádal takto: „*Požadavek na zajištění parkování pro zákazníky obchodního domu se netýká pořizování územního plánu, společnost [navrhovatel] jej váže až k následnému správnímu řízení (územnímu), v rámci kterého*

jej může společnost uplatnit jako účastník řízení. Podle ust. § 5 odst. 2 vyhl. č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, se odstavná a parkovací stání řeší jako součást stavby, nebo jako provozně neoddělitelná součást stavby, anebo na pozemku stavby, v souladu s normovými hodnotami.“

Současně se v textu odůvodnění opatření obecné povahy, v části g1) Doprava, zmiňuje: „V rámci navrhované rozvojové plochy je řešena kapacita odstavných a parkovacích stání. Plochy pro parkovací místa jsou navrženy tak, aby byl zachován navržený počet parkovacích míst pro veřejnost ve stávajícím územním plánu (nutno zajistit parkování i pro centrální část historického centra a jeho subjekty). Celková parkovací místa budou v rámci plánované výstavby navýšena o parkování multifunkčního centra, která budou navržena v souladu s normovými hodnotami. Ta budou realizována především formou podzemních parkovacích objektů s doplňkovými kapacitami na terénu.“ Tomuto textu odpovídá i grafická část změny č. 9 územního plánu města K. Výkres B3 – Doprava graficky znázorňuje významnější parkovací plochy. Z regulačního plánu vyplývá, že je v přestavbové ploše 9/P1 plánováno 540 parkovacích stání a v přestavbové ploše 9/P2, rovněž v blízkosti nemovitostí navrhovatele, plánováno 320 parkovacích stání.

Krajský soud z § 6 a 9 vyhlášky č. 501/2006 Sb. dovodil, že je úkolem územního plánování vyřešit dopravní obslužnost ploch občanského vybavení, v tomto případě stávajícího obchodního domu.

V územním plánu nemůže být plocha, kde je umístěn, vymezena jako plocha občanské vybavenosti bez ohledu na přiměřenou dostupnost vyhodnocenou mimo jiné i z hlediska dopravní infrastruktury. Krajský soud výslovně uvedl, že úkolem územního plánování je vymezit i odstavné a parkovací plochy tak, aby byly vymezeny plochy nezbytné k zajištění dopravní přístupnosti ploch občanského vybavení pro maloobchodní prodej. Napadené opatření obecné povahy proto krajský soud zrušil, protože stěžovatel bez jakékoli věcné argumentace odkázal navrhovatele do územního řízení, čímž nevypořádal jeho námitku.

S tímto hodnocením krajského soudu se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, a to zejména s přihlédnutím k textu § 6 odst. 2, § 9 odst. 1 a § 9 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Zároveň táž vyhláška v § 3 odst. 1 stanoví, že se plochy s přihlédnutím k účelu a podrobnosti popisu a zobrazování v územním plánu vymezují zpravidla o rozloze větší než 2 000 m². Z tohoto ustanovení, stejně jako z § 9 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. i z obvyklé praxe vyplývá, že vymezovat samostatné plochy dopravní infrastruktury u jednotlivých staveb, byť se jedná o stavby a zařízení občanského vybavení umístěné na plochách občanského vybavení, pouze za účelem určení odstavných a parkovacích ploch je spíše výjimečné. Za tímto účelem bude zpravidla dostačovat vymezení ploch občanského vybavení, které budou zahrnovat jak pozemky vybraných staveb, tak i (obvykle okolní) pozemky „*souvisějící dopravní a technické infrastruktury*“, jak uvádí § 6 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.

Krajský soud tedy v tomto směru kladl na stěžovatele až příliš vysoké nároky. Je však třeba také upozornit na to, že se stěžovatel mýlil, pokud v kasační stížnosti uvedl, že je § 6

vyhlášky č. 501/2006 Sb. pro daný případ neaplikovatelný. Stěžovatel sice v minulosti vydal regulativ, který stanovil pro určitá území přípustné a nepřípustné využití, a tím konkretizoval, jaké stavby mohou v příslušném území stát. To však nic nemění na tom, že se na stěžovatele nadále vztahuje mimo jiné poslední věta § 6 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanovící, že „[p]lochy občanského vybavení musí být vymezeny v přímé návaznosti na kapacitně dostačující plochy dopravní infrastruktury a být z nich přístupné.“

Tomuto požadavku vyhlášky však stěžovatel dostal, protože se v opatření obecné povahy zabýval mimo jiné přestavbou křižovatky v řešeném území i výslovně zmíněnými parkovacími a odstavnými stáními. Z citované pasáže opatření obecné povahy týkající se dopravy je zřejmé, že stěžovatel hodlá přinejmenším zachovat stávající počet parkovacích stání pro veřejnost. V případě výstavby multifunkčního centra se pak počet parkovacích stání zvýší podle příslušných norem. Vzhledem k tomu, že z opatření obecné povahy rovněž vyplývá, že se v řešeném území bude ještě muset provést zaměření podzemních sítí a teprve potom bude možné přistoupit k započetí projekčních prací (str. 13 opatření obecné povahy), byl by požadavek na přesné vymezení parkovacích stání v této fázi neuskutečnitelný. Přitom je otázkou, zda tyto části opatření obecné povahy (tj. změny v koncepci dopravy) krajský soud zohlednil, neboť je ve svém rozsudku vůbec nezmiňuje.

Ve vztahu k vypořádání námítky navrhovatele týkající se parkování pro stávající obchodní dům lze souhlasit s krajským soudem v tom, že stěžovatel mohl námitku vypořádat podrobněji nebo alespoň odkázat na část opatření obecné povahy g1) Doprava, která se parkovacími a odstavnými stáními zabývá. Na druhou stranu samo opatření obecné povahy tuto otázku výslovně řeší a námitka navrhovatele směřovala pouze k tomu, aby bylo parkování před jeho obchodním domem vyřešeno „*před vydáním územního rozhodnutí*“. V této souvislosti nebylo pochybením stěžovatele, pokud navrhovatele odkázal na samostatné územní řízení a upozornil jej, že se ho bude moci účastnit. Obdobný názor stvrdil Nejvyšší správní soud i v rozsudku čj. 1 Ao 3/2010-161.

Je třeba připomenout, že při přezkumu územně plánovací dokumentace postupují správní soudy zpravidla zdrženlivě. Není jejich úkolem, aby hledaly nejlepší řešení pro územní společenství občanů, jehož právo na samosprávu je zaručeno čl. 8 a čl. 100 odst. 1 Ústavy. Právě proto mají správní soudy střežit především dodržení zákonných mezí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 2 Ao 3/2007-40, čj. 2 AOs 3/2013-36 a čj. 9 AOs 1/2012-48).

Rušit za popsaného stavu podstatnou část opatření obecné povahy pro nedostatečné vypořádání námítky navrhovatele by bylo dle Nejvyššího správního soudu přehnané a především v rozporu se zmiňovanou zásadou zdrženlivosti při přezkumu územně plánovací dokumentace. Nejvyšší správní soud se tedy nemohl ztotožnit s postupem krajského soudu, který tak učinil. Námitky stěžovatele Nejvyšší správní soud považoval za důvodné.

Krajský soud bude v dalším řízení rozhodovat pouze o té části opatření obecné povahy, kterou původně výrokem I. svého rozsudku zrušil. Přitom se bude muset zabývat i tím, zda

na tuto část opatření obecné povahy nedopadají některé z námitek navrhovatele, které ve svém rozsudku označil za neprojednatelné. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu čj. 9 Ao 2/2009-54, o něž krajský soud svůj názor o neprojednatelnosti vybraných námitek navrhovatele opřel, bylo totiž překonáno usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 1 Ao 2/2010-116. V podrobnostech Nejvyšší správní soud na toto usnesení odkazuje.

Kasační stížnost byla důvodná a Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu ve výroku I. zrušil a věc mu v tomto rozsahu vrátil k dalšímu řízení.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2013 č. j. 7 AOs 3/2013 -30

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, ZÁSADY ÚZEMNÍHO ROZVOJE, ÚZEMNÍ SYSTÉM EKOLOGICKÉ STABILITY

§ 37 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)

Příloha č. 4, část I. odst. 1 bod d) a g) vyhlášky č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti

§ 4 odst. 1 a § 59 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů

§ 4 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny

Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Praze, který zamítl návrh na zrušení opatření obecné povahy – Zásady územního rozvoje Středočeského kraje v části, již se stanovuje „Nadregionální biokoridor K 59“.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Krajský soud při svém rozhodování vyšel z toho, že dohoda s vlastníkem pozemku k zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) představuje jeden z podstatných předpokladů, které zákon určuje pro účely zajišťování těchto podmínek (a tím i nepřímo ke stanovení biokoridoru). Proces zajištění podmínek pro vytváření systému ekologické stability je však procesem od územního plánování odděleným. Úkolem pořizovatele zásad územního rozvoje (dále též „ZÚR“) podle ustanovení § 40 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) v procesu přijímání ZÚR je toliko přezkum návrhu ZÚR s požadavky zvláštního zákona a nikoliv přezkumu postupu jiných správních orgánů v rámci řízení, která přijímání ZÚR předchází a souvisí s nimi pouze nepřímo. Vymezení systému ekologické stability stanoví orgán ochrany přírody a krajiny, tedy subjekt odlišný od orgánu územního plánování. Pokud by měl pořizovatel ZÚR přezkoumávat též

zákonnost postupu jiných správních orgánů v předchozím řízení, a to navíc z moci úřední, byly by takto kladné požadavky fakticky nerealizovatelné a takový postup by představoval specifický dozorčí prostředek, což neodpovídá podstatě právní úpravy územního plánování a není v souladu s čl. 2 odst. 3 Ústavy. V postupu pořizovatele ZÚR krajský soud žádnou nezákonnost neshledal. Vymezením biokoridoru na pozemku navrhovatele dochází k určitému omezení jeho možností nakládat s tímto pozemkem. Při aplikaci jednotlivých nástrojů územního plánování však z povahy věci může k omezení vlastnického práva docházet. Takové zásahy musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů, jen v nezbytně nutné míře, nejšetrnějším ze způsobů, vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačně, s vyloučením libovůle a na základě zákona. K takovým zásahům procesu územního plánování v drtivé většině případů dochází bez dohody s vlastníkem pozemku. I proto není na místě v dané věci shledat nezákonnost procesu přijímání ZÚR. Krajský soud proto návrh zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal navrhovatel jako vlastník dotčeného pozemku kasační stížnost.

Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že se cítí být stanovením Nadregionálního biokoridoru K 59 v ZÚR Středočeského kraje dotčen ve svém vlastnickém právu k pozemku parc. č. 376/36 v k. ú. Masečín. Tuto skutečnost Nejvyšší správní soud nikterak nepochybně. Stanovení biokoridoru v ZÚR bezpochyby představuje zásah do vlastnického práva k pozemku, který je do biokoridoru zahrnut. Ze zákona totiž vlastníkovému pozemku plyne povinnost tento prvek systému ekologické stability chránit (viz ustanovení § 4 odst. 1, věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny). Již v této fázi územního plánování je tak omezen v možném budoucím využití pozemku. Například musí počítat s tím, že orgány veřejné správy na předmětném pozemku nepovolí (je-li povolení vyžadováno) činnost, která se neslučuje s fungováním biokoridoru.

Ačkoliv mapová část ZÚR Středočeského kraje není natolik podrobná, aby bylo možné jednoznačně určit, které konkrétní pozemky jsou do daného biokoridoru zahrnuty, tato skutečnost nemůže jít k tíži stěžovatele. Není nutné, aby u všech záměrů zahrnutých do ZÚR bylo zřejmé, jakých konkrétních pozemků se to dotýká. V důsledku nižšího rozlišení mapové části ZÚR však bude vždy nutné určit okruh pravděpodobně dotčených pozemků co nejdříve. Nelze-li vyloučit, že pozemek stěžovatele je skutečně zahrnut do stanoveného biokoridoru, je nutno presumovat, že tomu tak je.

Dotčení vlastnického práva stěžovatele ovšem samo o sobě nemůže vést ke zrušení příslušné části ZÚR Středočeského kraje. Důvodem pro takový postup by mohlo být toliko: 1) absence pravomoci vydat ZÚR, 2) překročení mezi zákonem vymezené působnosti, 3) porušení zákonem stanoveného procesního postupu, 4) rozpor obsahu ZÚR s hmotným právem, nebo 5) neproporcionalita ZÚR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, č. 740/2006 Sb. NSS, dostupný na www.nssoud.cz). V souladu s ustanovením § 101d odst. 1 s. ř. s. je (s účinností od 1. 1. 2012) nutné, aby tyto důvody navrhovatel namítal. Při rozhodování je totiž soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

Stěžovatel ve svém návrhu uplatnil jako jediný důvod pro zrušení ZÚR Středočeského kraje skutečnost, že byl porušen zákonem stanovený procesní postup při vydávání ZÚR. Konkrétně mělo dojít k porušení ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona ve spojení s ustanovením § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 písm. d) stavebního zákona krajský úřad přezkoumá soulad návrhu zásad územního rozvoje zejména s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů. Souladem návrhu ZÚR s požadavky zvláštních právních předpisů ve smyslu citovaného ustanovení se podle stěžovatele rozumí také soulad s ustanovením § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ten však podle něj odpůrce nezajistil, neboť při zapracování Nadregionálního biokoridoru K 59 do ZÚR nebyl vyžádán jeho souhlas.

Nejvyšší správní soud se proto nejprve zaměřil na komplexní posouzení povahy procesů vymezení a vytváření systému ekologické stability a jejich vztahu k procesu územního plánování. V návaznosti na to bude dále nutné posoudit, k jakým postupům správních orgánů je potřeba souhlas vlastníka pozemku ve smyslu ust. § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Zákonná úprava procesů vymezení a vytváření systému ekologické stability je obsažena především v ustanovení § 4 odst. 1 a dále § 59 odst. 1 a 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Její konkretizace je provedena ve vyhlášce Ministerstva životního prostředí České republiky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „prováděcí vyhláška“).

Právní úprava rozlišuje mezi vymezením (ustanovení § 4 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a ustanovení § 2 prováděcí vyhlášky) a vytvářením (ustanovení § 59 zákona o ochraně přírody a krajiny a ustanovení § 4 prováděcí vyhlášky) systému ekologické stability. Vytváření systému ekologické stability probíhá uskutečňováním (tj. realizací) opatření, projektů a plánů (ustanovení § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny). Vytvářením systému ekologické stability se tedy rozumí uskutečňování konkrétních záměrů za účelem realizace koncepčních materiálů, jimiž došlo k vymezení systému ekologické stability. Těmito koncepčními materiály jsou plány systému ekologické stability, respektive územně plánovací dokumentace.

Vymezení a vytváření (realizace) systému ekologické stability probíhá v několika fázích. Nejprve dochází k vymezení systému ekologické stability v plánu systému ekologické stability (ustanovení § 2 odst. 1 prováděcí vyhlášky), který je schvalován v územně plánovací dokumentaci (ustanovení § 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Poté jsou přijímány projekty k vytváření systému ekologické stability, pro něž je podkladem schválená územně plánovací dokumentace nebo plán systému ekologické stability (ustanovení § 4 odst. 2 prováděcí vyhlášky). Ke schválení projektu dochází zpravidla v územním rozhodnutí (ustanovení § 5 odst. 1 prováděcí vyhlášky). Na schválení projektu tedy navazuje další fáze, kterou je již samotná realizace konkrétního projektu – tedy provedení konkrétního opatření, jakým může být změna druhu pozemku, výsadba zeleně, založení remízy či vybudování protierozního opatření.

Z výše uvedeného plyne, že proces přijímání plánu systému ekologické stability není zcela odděleným procesem od procesu územního plánování, jak uvedl krajský soud. Oba procesy se do značné míry překrývají, neboť plán systému ekologické stability je schvalován právě územně plánovací dokumentací, zde ZÚR. Teprve ZÚR, do kterých je plán systému ekologické stability inkorporován, jsou konečným výstupem procesu vymezení systému ekologické stability. Plán systému ekologické stability tedy nelze napadnout samostatně. Případná pochybení při jeho přijímání je potřeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání ZÚR. Zákonost procesu přijímání plánu systému ekologické stability je proto nutno posuzovat jak při schvalování ZÚR, tak při jejich následného soudního přezkumu.

Opačný závěr krajského soudu je nesprávný a kasační stížnost je v této části důvodná. Zbývá posoudit, k jakým úkonům orgánů veřejné správy je potřeba dohody s vlastníkem pozemku ve smyslu ustanovení § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Jak je patrné z citované právní úpravy, jednotlivé fáze plánování a realizace prvků systému ekologické stability nadmístního významu jsou prakticky totožné s plánováním a realizací jiných záměrů nadmístního významu. Zde obecně platí, že je záměr nejprve zapracován do ZÚR, poté konkretizován v územním plánu a následně jsou činěny konkrétní kroky k realizaci již přesně specifikovaného záměru územním rozhodnutím a poté stavebním povolením. Souhlas vlastníka pozemku je vyžadován až v situaci, kdy má dojít k realizaci záměru, nikoliv ve fázi jeho plánování v územně plánovací dokumentaci (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). Stejně tomu musí být podle názoru Nejvyššího správního soudu také v případě prvků systému ekologické stability. Jejich povaha je totiž plně srovnatelná s povahou jiných záměrů. Bylo by nelogické vyžadovat souhlas vlastníka pozemku ve fázi, kdy ještě není zcela zřejmé, zda bude nutno provést nějaká konkrétní opatření k zajištění fungování systému ekologické stability. Velká část jeho prvků totiž bude zpravidla odpovídat skutečnému stavu ekosystému a nebude vyžadovat provedení žádných konkrétních změn. Navíc vymezení jednotlivých prvků systému ekologické stability v ZÚR není konečné a bude docházet k jejich upřesnění a úpravám v rámci územního plánu. Vyžadování souhlasu všech vlastníků dotčených pozemků se samotným vymezením biokoridoru či biocentra v ZÚR by prakticky znemožnilo přijímání této územně plánovací dokumentace. Souhlas tisíců dotčených osob s přijetím ZÚR by bylo možné jen stěží očekávat.

Výše uvedené podporuje i samotný text ustanovení § 59 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, když hovoří o vytváření systému ekologické stability a uskutečňování opatření, projektů a plánů podle ustanovení § 4 odst. 1. Upravuje tedy zjevně kroky navazující na vymezení systému ekologické stability. Povinnost postupovat v dohodě s vlastníkem pozemku ukládá až ve vztahu k samotné realizaci konkrétních kroků, například v podobě změny druhu pozemku, výsadby zeleně, založení remízy, vybudování protierozního opatření apod. Stěžovateli (a ani krajskému soudu) proto nelze přisvědčit, že

měl být vyžadován souhlas stěžovatele již ve fázi vymezení systému ekologické stability, tedy při pořizování plánu systému ekologické stability, popřípadě při schvalování ZÚR.

Lze tedy uzavřít, že k vymezení Nadregionálního biokoridoru K 59 nebylo potřeba vyžadovat souhlas stěžovatele. ZÚR Středočeského kraje proto nelze považovat za nezákonné z důvodu, že takový souhlas nebyl dán. Jelikož však krajský soud svůj závěr o nedůvodnosti žaloby učinil na základě zcela odlišných úvah než Nejvyšší správní soud, napadený rozsudek jako celek nemůže obstát.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.10.2013 č. j. 5 Aos 3/2012-36

OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, NÁVRH NA ZRUŠENÍ OPATŘENÍ OBECNÉ POVAHY, AKTIVNÍ PROCESNÍ LEGITIMACE OBČANSKÉHO SDRUŽENÍ

§ 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní

Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze, kterým byl zamítnut návrh občanského sdružení na zrušení Územního plánu obce P. pro nedostatek aktivní procesní legitimace.

Ze soudního rozhodnutí vyplývá:

Občanské sdružení se domáhalo zrušení předmětného územního plánu. Navrhovatel tvrdil, že vydáním územního plánu byl hrubě zkrácen na svých právech nezákonným postupem odpůrce, což mělo za následek i nezákonnost samotného územního plánu. Krajský soud návrh usnesením ze dne 22. 11. 2012, č. j. 50 A 16/2012-47, odmítl.

Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda je v dané věci splněna podmínka aktivní procesní legitimace navrhovatele ve smyslu § 101a s. ř. s. Krajský soud konstatoval, že navrhovatel je občanským sdružením, jehož cílem je dle jeho stanov ochrana přírody a krajiny. Dle krajského soudu však takový navrhovatel nedisponuje aktivní procesní legitimací k návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení judikatura vykládá tak, že navrhovatel musí v první řadě logicky konsekventně a myslitelně tvrdit, že jeho subjektivní hmotná práva byla napadeným opatřením obecné povahy dotčena. Navrhovatelem proto může být v zásadě jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území regulovaného územním plánem (typicky vlastník pozemku či nemovitosti a oprávněný z věcného práva k takovým věcem). Občanské sdružení ovšem není nositelem hmotných práv, jejichž zkrácení je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. povinno tvrdit. V tomto směru krajský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007-42, jakož i na jeho další rozhodnutí. Dle názoru krajského soudu navrhovateli aktivní procesní legitimaci nezakládá ani čl. 9 odst. 2 a 3 Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního

prostředí, vyhlášené pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva“). Krajský soud se tak ztotožnil s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zmiňovaném rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007-42, v němž zdejší soud dospěl k závěru, že tato úmluva není přímo aplikovatelnou mezinárodní smlouvou a tudíž nelze uplatnit pravidlo čl. 10 Ústavy České republiky o aplikační přednosti mezinárodní smlouvy před zákonem. Aarhuská úmluva totiž obsahuje toliko závazek smluvních států přiměřeně podporovat ekologické iniciativy a považovat je za „dotčenou veřejnost“; bez implementačních opatření však nelze jednoznačně zjistit, které fyzické nebo právnické osoby se mohou přístupu k soudu dovolat. Na uvedených závěrech dle krajského soudu nemůže nic změnit ani zmínka obsažená v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS, podle níž nelze s ohledem na závazky plynoucí pro Českou republiku z mezinárodního práva a práva Evropského společenství a priori vyloučit aktivní procesní legitimaci k podání návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. pro osoby z řad tzv. dotčené veřejnosti ve smyslu čl. 9 odst. 2 a 3 Aarhuské úmluvy. Tato úvaha byla dle krajského soudu učiněna nad rámec rozhodovacích důvodů a otázka aktivní legitimace občanských sdružení k návrhu na zrušení opatření obecné povahy řešena nebyla. Krajský soud dle svých slov přihlédl i k dalšímu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43, publikovanému pod č. 2185/2011 Sb. NSS, v němž Nejvyšší správní soud dovodil, že občanské sdružení, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, je aktivně procesně legitimováno k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – návštěvního řádu národního parku, pokud opatření upravuje otázky, jež jsou předmětem hodnocení důsledků koncepcí a záměrů na evropsky významné lokality a pačič oblasti podle § 45h zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Krajský soud však byl toho názoru, že v citované věci se jednalo o případ skutkově a právně atypický a závěry v tomto rozsudku vysovené nelze na projednávanou věc použít.

Pro posouzení věci Nejvyšším správním soudem je rozhodná odpověď na otázku, zda krajský soud správně posoudil, zda stěžovateli svědčí aktivní procesní legitimace k předmětnému návrhu. Aktivní procesní legitimaci k návrhům na zrušení opatření obecné povahy upravuje § 101a odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatel je občanským sdružením založeným podle zákona o sdružování občanů, se zaměřením činnosti především na ochranu přírody a krajiny. Jedná se tedy o právnickou osobu, která je samostatným nositelem hmotných i procesních práv, odlišných od práv fyzických osob, které jsou jejími členy. Je možné předeslat, že z dosavadní judikatury zdejšího soudu vyplývá, že občanská sdružení nejsou aktivně procesně legitimována k návrhu na zrušení opatření obecné povahy v podobě územního plánu. Lze odkázat např. na rozsudek ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007-42, rozsudek ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34, rozsudek ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ao 3/2007-116, rozsudek ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ao 1/2009-36, rozsudek ze dne 27. 1. 2011, j. 7 Ao 7/2010-133, usnesení ze dne 25. 5. 2011, č. j. 3 Ao 3/2011-41, či rozsudek ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 Ao 9/2011-71 (všechna uvedená rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz); k výjimce z této judikatury představované rozsudkem zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publikovaným pod č. 1462/2008 Sb. NSS, se Nejvyšší správní soud vyjádří níže.

Aktivní legitimací k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaném pod č. 1910/2009 Sb. NSS.

Rozšířený senát tak aktivní procesní legitimací k podání návrhu v podstatě navázal na okruh nositelů věcných práv (zejména vlastníků) k dotčeným nemovitostem nacházejícím se na území regulovaném územním plánem, případně k dotčeným nemovitostem sousedícím s regulovaným územím či nacházejícím se v jeho blízkosti. Je zcela zřejmé, že stěžovatel uvedené podmínky neplní. Oprávnění občanských sdružení zabývajících se ochranou přírody a krajiny, případně šířeji ochranou životního prostředí, je ve vnitrostátním právu vymezeno v § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, v § 23 odst. 10 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že občanská sdružení mohou být účastníky správních řízení zejména tam, kde mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny, a tudíž mohou případně podávat žaloby podle části třetí hlavy II dílu 1 soudního řádu správního s žalobní legitimací podle § 65 odst. 2 s. ř. s. Z žádného ustanovení ať již stavebního zákona, zákona o ochraně přírody a krajiny, zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, soudního řádu správního či z jiného právního předpisu však nelze dovodit jejich oprávnění podat návrh na zrušení opatření obecné povahy v podobě územního plánu. Občanská sdružení zaměřená na ochranu přírody a krajiny nemají taková hmotná práva, která by mohla být přijatým územním plánem přímo dotčena, ani jim stavební zákon či jiný právní předpis nepřiznává v procesu přijímání územního plánu nějaké speciální postavení.

Nad rámec uvedeného je také možné k nyní posuzované věci poznamenat, že stěžovatel v návrhu ke krajskému soudu výslovně ani nekonkretizuje, jaké jeho právo bylo porušeno, pouze obecně tvrdí porušení svých práv a dovozuje z této skutečnosti nezákonnost napadeného opatření obecné povahy.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že občanům sdruženým v občanském sdružení nelze upírat právo na účast v rozhodování o jejich životním prostředí jen proto, že založili sdružení jako specifickou právnickou osobu, na kterou delegovali svá práva přímé účasti na ochraně přírody a krajiny. Stěžovatel dodává, že jednal v intencích pokynů svých členů a v rámci svého předmětu, protože má právo na to, aby bylo uznáno jeho dotčení a tedy i jeho procesní legitimace k podání takového návrhu. S touto argumentací, jak ostatně vyplývá z již uvedeného, nemůže Nejvyšší správní soud souhlasit, neboť, jak již bylo řečeno, občanské sdružení je právnickou osobou, která je samostatným nositelem hmotných i procesních práv, odlišných od práv fyzických osob, které jsou jejími členy (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 3 Ao 3/2011-41, www.nssoud.cz); ani práva této právnické osoby tak nelze zaměňovat či ztotožňovat s právy jednotlivých fyzických osob, které jsou členy této právnické osoby. Např. v rozsudku ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 Ao 1/2009-36, www.nssoud.cz, zdejší soud konstatoval, že na tom, že občanské sdružení není nositelem předmětných hmotných práv, nemůže nic změnit ani to, že jednotliví členové jsou vlastníky nemovitostí nacházejících se v dotčeném katastrálním území.

Taktéž neplatí, že fyzickým osobám sdruženým v občanském sdružení je zcela upíráno právo na účast v rozhodování o jejich životním prostředí. Toto právo mohou tyto osoby realizovat přímo, ať již ve správních řízeních, jsou-li na základě § 27 správního řádu či zvláštního zákona jeho účastníky, či v řízení o vydání opatření obecné povahy, splňují-li předpoklady pro možnost uplatnění připomínek či dokonce námitek (přítom připomínky k opatření obecné povahy v podobě územního plánu může podle § 52 odst. 3 stavebního zákona podat každý; navíc mohou občané dané obce, kteří – každý jednotlivě – nesplňují podmínky pro možnost podání námítky, uplatnit, tvoří-li dostatečně početnou skupinu, včetně shodnou připomínku jako společnou námítku prostřednictvím institutu zástupce veřejnosti podle § 23 stavebního zákona).

Zrovna tak mohou osoby, které tvrdí, že jsou na svých právech zkráceny správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., proti takovému rozhodnutí následně, po vyčerpání opravných prostředků ve správním řízení, brojit žalobou podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a rovněž k tomu, aby tyto osoby mohly samostatně podat návrh na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a s. ř. s, postačuje, tvrdí-li plausibilně zkrácení na takových svých hmotných právech, která mohou být napadeným opatřením obecné povahy přímo dotčena (viz zmínované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120). V případě občanského sdružení lze sice hovořit o nedostatku aktivní procesní legitimace k návrhu na zrušení územního plánu, neznamená to však negaci jeho procesních práv ve správních řízeních, která případně z vydaného územního plánu vycházejí. To ostatně vyplývá i z kasační stížnosti, v níž stěžovatel na svá práva ve správním řízení, založená § 70 odst. 2 a 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, poukazuje.

Taktéž je třeba rozlišovat mezi aktivní procesní legitimací uvedených občanských sdružení k žalobě proti rozhodnutí správního orgánu založenou § 65 odst. 2 s. ř. s. a aktivní procesní legitimací k návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 s. ř. s. Zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007-42, www.nssoud.cz, uvedl: „Ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. („Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu...“) obsahuje formulaci analogickou s ust. § 101a odst. 1 s. ř. s. („Kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen...“). Podle ustálené judikatury soudů ve správním soudnictví ekologické iniciativy nejsou nositeli hmotných práv. Mohou úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen pokud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jejich procesní práva. Aktivní žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutím správních orgánů se opírá o ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. („Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, které jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.“). V řízení o zrušení opatření obecné povahy ovšem zákon nezakotvil žalobní legitimaci, která by byla obdobná či analogická ust. § 65 odst. 2 s. ř. s. Ve vnitrostátním právu je účast veřejnosti (tj. i navrhovatele) omezena pouze na účast ve správním řízení ve smyslu ust. § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny.“

Z uvedeného tak plyne, že stěžovateli aktivní procesní legitimace nesvědčí, neboť namítat procesní pochybení při procesu přijímání územního plánu může pouze ten, u něhož je myslitelné, aby byl dotčen i na relevantních právech hmotných. Taková práva ovšem stěžovatel v daném případě nemá. Pokud jde o uvažované právo stěžovatele na příznivé životní prostředí podle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, Ústavní soud setrvale judikuje, že „článek 35 Listiny základních práv a svobod zakotvující právo na příznivé životní prostředí a včasné a úplné informace o stavu životního prostředí a přírodních zdrojů na právnické osoby vztahovat nelze. Je zřejmé, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které – na rozdíl od právnických osob – podléhají eventuelním negativním vlivům životního prostředí. Tomu ostatně odpovídá i charakteristika životního prostředí, jak ji provedl zákon č. 17/1992 Sb., o životním prostředí“ (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 282/97, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2008, sp. zn. III. ÚS 3118/07). Odklon od těchto závěrů nepředstavuje ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43, publikovaný pod č. 2185/2011 Sb. NSS, který vzal krajský soud rovněž v potaz. V něm sice byla přiznána aktivní procesní legitimace k návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části občanskému sdružení, jehož předmětem činnosti je ochrana přírody, nicméně je nutné zdůraznit, že v uvedeném řízení nebyl napaden územní plán, ale návštěvní řád národního parku, který byl v daném případě považován za záměr, na nějž se vztahuje směrnice EIA. V tomto případě byla aktivní legitimace občanského sdružení připuštěna právě s ohledem na skutečnost, že do českého právního řádu nebyla plně transponována všechna ustanovení směrnice EIA. Aktivní legitimace občanského sdružení se za těchto okolností opírala o přímý účinek čl. 10a směrnice EIA.

Nejvyšší správní soud pro úplnost dodává, že směrnice EIA, jejíž aplikace se dovolává rovněž stěžovatel v nyní posuzované věci a kterou ve svém usnesení zmiňoval i krajský soud, byla s účinností od 17. 2. 2012 rekonstruována do směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí. Původní ani rekonstruovaná směrnice EIA ovšem nelze na posuzovaný případ použít, neboť územní plán není záměrem, nýbrž koncepcí. Na koncepci se nevztahuje směrnice EIA, ale směrnice Evropského parlamentu a Rady 2001/42/ES o posuzování vlivů některých plánů a programů na životní prostředí (tzv. směrnice SEA). Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve svém usnesení ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008-27, publikovaném pod č. 1679/2008 Sb. NSS, směrnice SEA, na rozdíl od toho, jak to činila směrnice EIA v čl. 10a (či jak to činí nyní směrnice 2011/92/EU v čl. 11) požadavek na soudní kontrolu procesu posuzování vlivů koncepcí na životní prostředí, ať již v jakékoli jeho fázi, vůbec neobsahuje (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2010, č. j. 8 Ao 2/2010-644, publikovaný pod č. 2106/2010 Sb. NSS). K obdobnému závěru dospěl zdejší soud rovněž v usnesení ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 Ao 9/2011-71, www.nssoud.cz, když konstatoval, že směrnice SEA o možnostech iniciace soudního přezkumu ze strany občanských sdružení nehovoří a nelze tedy v tomto směru uvažovat ani o nedostatečné transpozici do českého právního řádu.

Takový obecný požadavek nelze dovodit ani ze zásad aplikace unijního práva v rámci procesních pravidel práva vnitrostátního, jak je stanovil Soudní dvůr ve své judikatuře, tj. ze zásady ekvivalence a zásady efektivit. Je pravdou, že tyto zásady uplatnil Soudní dvůr i na soudní přezkoumání aktů podléhajících směrnici SEA, když v rozsudku velkého senátu ze dne 28. února 2012, Inter-Environnement Wallonie, C-41/11, dosud nepublikovaném ve Sb. rozh., bodu 45, konstatoval, že „vnitrostátnímu právnímu řádu každého členského státu přísluší na základě zásady pokračování procesní autonomie členských států upravit procesní podmínky, které se uplatní na tyto žaloby, které lze podat proti takovým „plánům“ nebo „programům“, avšak za předpokladu, že tyto podmínky nejsou méně příznivé než ty, které se týkají obdobných situací na základě vnitrostátního práva (zásada rovnocennosti), a že v praxi neznemožňují nebo nadměrně neztěžují výkon práv přiznaných unijním právním řádem (zásada efektivit)“. Je ovšem zřejmé, že v českém právním řádu je ekologickým spolkům odepřena aktivní legitimace k návrhům na zrušení opatření obecné povahy v podobě územních plánů bez ohledu na to, zda by se v takovém řízení případně dovolávaly unijního práva nebo výhradně práva vnitrostátního. Zásada ekvivalence tedy uplatnění procesních pravidel aktivní legitimace dle § 101a odst. 1 s. ř. s. k návrhům na zrušení opatření obecné povahy v podobě územních plánů porušena není a není tím ve vztahu ke směrnici SEA porušena ani zásada efektivit, neboť soulad příslušného územního plánu, resp. postupu vedoucího k jeho vydání, s právní úpravou provádějící tuto směrnici může být správními soudy přezkoumán na základě příslušné námitky i v řízení o návrhu na zrušení takového územního plánu či jeho části podaném některou z osob, které k takovému návrhu jsou podle § 101a odst. 1 s. ř. s. procesně legitimovány.

Závěr, podle něhož ze samotné směrnice SEA nevyplývá, ani při použití zásady ekvivalence a zásady efektivit a při respektování povinnosti eurokonformního výkladu norem vnitrostátního práva, oprávnění ekologických spolků podat u správního soudu návrh na zrušení opatření obecné povahy v podobě územního plánu, považuje Nejvyšší správní soud za natolik jednoznačný a nevzbuzující žádné rozumné pochybnosti, že na něj lze vztáhnout Soudním dvorem uznávanou výjimku „acte clair“ z jinak existující povinnosti Nejvyššího správního soudu jakožto soudu, proti jehož rozhodnutí není opravný prostředek přípustný, položit dle čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie Soudnímu dvoru předběžnou otázku ve věci výkladu unijního práva.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že aktivní legitimaci občanských sdružení v tomto typu řízení nelze dovodit ani z Aarhurské úmluvy. Územní plán je koncepcí ve smyslu čl. 7 Aarhurské úmluvy, právo na přístup k soudu, jež by se mohlo rovněž k čl. 7 Úmluvy vztahovat, pak upravuje čl. 9 odst. 2 a 3 Úmluvy.

V této souvislosti připomíná zdejší soud zmíněný rozsudek ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 Ao 2/2007-42, ve kterém byla rovněž posuzována otázka, zda aktivní procesní legitimaci ekologického spolku k návrhu na zrušení opatření obecné povahy lze dovodit z Aarhurské úmluvy. Soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že Aarhurská úmluva nesporně náleží do kategorie mezinárodních smluv, které jsou součástí právního řádu, pokud však jde o aplikační přednost mezinárodní

smlouvy před zákonem, připomněl Nejvyšší správní soud, že je nezbytné zkoumat rovněž podmínku „samovykonatelnosti“, resp. přímé aplikovatelnosti jednotlivých ustanovení („self-executing provisions“) této úmluvy. Ve vztahu k dané otázce pak soud zdůraznil, že „k tomu, aby mezinárodní smlouva, resp. její ustanovení mohla zavazovat i vnitrostátní subjekty a mohlo být použito aplikační pravidlo o přednostní aplikaci mezinárodní smlouvy před zákonem, je třeba, jak je shora uvedeno, aby ustanovení té které mezinárodní smlouvy byla přímo aplikovatelná. Požadavek přímé aplikace znamená, že ustanovení mezinárodní smlouvy jsou konstruována natolik určitě a jasně, že z nich lze vyvodit práva a povinnosti vnitrostátních subjektů, aniž by bylo třeba nějakých vnitrostátních opatření“. V tomto smyslu je nutné v prvé řadě posoudit, zda by stěžovatel mohl svou aktivní procesní legitimaci vyvozovat z případné samovykonatelnosti čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, který zní:

„Každá strana v rámci své vnitrostátní právní úpravy zajistí, aby osoby z řad dotčené veřejnosti

(a) mající dostatečný zájem,
nebo

(b) u nichž trvá porušování práva v případech, kdy to procesní správní předpis strany požaduje jako předběžnou podmínku, mohly dosáhnout toho, že soud nebo jiný nezávislý a nestranný orgán zřízený zákonem přezkoumá po stránce hmotné i procesní zákonost jakýchkoliv rozhodnutí, aktů nebo nečinnosti podle ustanovení článku 6 a v případech, kdy je tak stanoveno vnitrostátním právem a aniž by tím byl dotčen odstavec 3 článku 9, i dalších relevantních ustanovení této úmluvy. Co představuje dostatečný zájem a porušování práva, bude určeno v souladu s požadavky vnitrostátního práva a v souladu s cílem poskytnout dotčené veřejnosti široký přístup k právní ochraně v rozsahu působnosti této úmluvy. K tomuto účelu je zájem jakékoli nestátní neziskové organizace splňující požadavky článku 2 odstavce 5 pokládán za dostatečný pro účely pododstavce (a). U těchto organizací se bude pro účely pododstavce (b) výše předpokládat, že mají práva, která mohou být porušována. Ustanovení tohoto odstavce 2 nevylučují možnost předběžného přezkoumání správním orgánem a neovlivní požadavek, aby byly vyčerpány postupy správního přezkoumávání před předáním věci k soudnímu přezkoumání tam, kde to vnitrostátní právo vyžaduje.“ Podle čl. 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy „dotčená veřejnost“ je veřejnost, která je – nebo může být – ovlivněna environmentálním rozhodováním, anebo která má na tomto rozhodování určitý zájem; pro účely této definice se u nevládních organizací podporujících ochranu životního prostředí a splňujících požadavky vnitrostátních právních předpisů předpokládá, že mají na environmentálním rozhodování zájem“. Ani z čl. 9 odst. 2 ve spojení z čl. 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy ovšem dle názoru zdejšího soudu aktivní procesní legitimace stěžovatele k návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územního plánu – nevyplývá. V této souvislosti je třeba připomenout, že zdejší soud již ve své dřívější judikatuře, konkrétně v rozsudku ze dne 18. 9. 2008, č. j. 9 Ao 1/2008-34, www.nssoud.cz, konstatoval, že se „[n]avrhovatel (...) mylí, když se svou aktivní legitimaci snaží dovozovat z ust. čl. 2 odst. 5 Aarhuské úmluvy (...). Jak ostatně Nejvyšší správní soud zdůraznil již v (...) rozsudku sp. zn. 3 Ao 2/2007, z citovaného ustanovení lze dovodit toliko závazek smluvních států přiměřeně podporovat ekologické iniciativy a považovat je za „dotčenou veřejnost“; bez implementačních opatření

však nelze jednoznačně zjistit, které fyzické nebo právnické osoby se mohou přístupu k soudu dovolat. V nyní posuzované věci proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že ani shora uvedená Úmluva nezakládá aktivní legitimaci navrhovatele, který je občanským sdružením, jež je podle svých stanov zaměřeno na ochranu přírody a krajiny, k podání návrhu na zrušení části opatření obecné povahy“. K obdobnému závěru pak Nejvyšší správní soud dospěl např. v již zmiňovaných rozsudcích ze dne 28. 5. 2009, č. j. 6 Ao 3/2007-116, či ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 Ao 9/2011-71.

Pro úplnost lze uvést, že ve výše zmíněném specifickém případě dovedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 13. 10. 2010, č. j. 6 Ao 5/2010-43, z čl. 1 odst. 2 a čl. 10a směrnice EIA (majících v uvedené věci přímý účinek), které svým zněním odpovídají čl. 2 odst. 5 a čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, že je třeba občanské sdružení, jehož hlavním cílem je ochrana životního prostředí, považovat právě za onu „dotčenou veřejnost“. I kdyby ovšem v nynějším případě Nejvyšší správní soud přiznal stěžovateli obdobné postavení „dotčené veřejnosti“ přímo na základě čl. 2 odst. 5 a čl. 9 odst. 2 Úmluvy, nebyla by tím založena jeho aktivní procesní legitimace v jím požadovaném směru. Jak totiž vyložil zdejší soud již ve svém usnesení ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008-35, zmiňovaném výše, formuluje sice čl. 7 Aarhuské úmluvy požadavky na účast veřejnosti při tvorbě plánů, programů a politik týkajících se životního prostředí, s nimiž koresponduje vnitrostátní úprava obsažená mj. ve stavebním zákoně, přístup k soudní ochraně však čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy pro tento případ podmiňuje (na rozdíl od účasti veřejnosti na rozhodování i o specifických činnostech dle čl. 6 Úmluvy – k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2007, č. j. 1 As 13/2007-63, publikovaný pod č. 1461/2008 Sb. NSS) tím, že tak bude stanoveno vnitrostátním právem příslušné smluvní strany. Nejedná se tedy ve vztahu k čl. 7 Úmluvy o samovykonatelné ustanovení mezinárodní smlouvy, které by bez jakýchkoli podmínek a možnosti uvážení smluvních stran stanovilo práva jednotlivcům. I při zohlednění dalších relevantních ustanovení Aarhuské úmluvy, konkrétně čl. 1 či čl. 3 odst. 1 a 4, se tak nelze s názorem stěžovatele o jeho aktivní procesní legitimaci, jež by byla založena na čl. 9 odst. 2 Úmluvy, ztotožnit. Dle čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy sice mají smluvní strany povinnost zajistit, aby osoby z řad veřejnosti měly přístup mj. k soudním řízením, v nichž by uplatnily námitky proti jednáním, aktům nebo opomenutím orgánů veřejné správy, které jsou v rozporu s vnitrostátním právem týkajícím se životního prostředí; platí zde ovšem, že takové osoby musí splňovat určitá kritéria, pokud jsou stanovena ve vnitrostátním právu. Z toho vyplývá, že čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy opět nepředstavuje samovykonatelné ustanovení mezinárodní smlouvy, které by bez jakýchkoli podmínek a možnosti uvážení smluvních stran stanovilo práva jednotlivcům.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal přímý rozpor ani mezi § 101a odst. 1 s. ř. s. a čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, nebyl tedy ani důvod k postupu dle čl. 10 Ústavy České republiky. Jakkoli zároveň platí, že Aarhuská úmluva je tzv. smíšenou smlouvou, k níž vedle jednotlivých států, včetně členských zemí EU, přistoupilo i tehdejší Evropské společenství, z prohlášení, které Evropské společenství učinilo při ratifikaci Úmluvy, vyplývá, že právní předpisy Unie v té době nezahrnovaly implementaci čl. 9 o dst. 3 Úmluvy a že za plnění po-

vinností vyplývajících z uvedeného ustanovení Úmluvy odpovídaly výhradně členské státy. Soudní dvůr ovšem v rozsudku velkého senátu ze dne 8. března 2011, Lesoochrannárske zoskupenie, C-240/09, Sb. rozh. s. I-1255, body 29–38, dovodil, že k čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy se v současné době vztahuje pravomoc orgánů Unie, neboť toto ustanovení může být užito i v případech, jako byl ten posuzovaný Soudním dvorem v uvedené věci, na něž dopadá unijní právo. Následně ovšem Soudní dvůr dospěl k obdobnému závěru ohledně povahy čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy v rámci systému unijního práva, jaký přijal rovněž Nejvyšší správní soud v nyní posuzované věci, stejně jako ve své předcházející již citované judikatuře (rozsudek ze dne 31. 1. 2012, č. j. 2 Ao 9/2011-71, usnesení ze dne 25. 6. 2008, č. j. 5 Ao 3/2008-27), ohledně účinků tohoto ustanovení v rámci systému vnitrostátního práva: „Je nutno konstatovat, že ustanovení čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy neobsahují žádnou jasnou a přesnou povinnost, která by mohla přímo upravovat právní situaci jednotlivců. Vzhledem k tomu, že pouze „osoby z řad veřejnosti splňující kritéria, pokud jsou nějaká stanovena ve vnitrostátním právu“, mají práva stanovená v uvedeném čl. 9 odst. 3, závisí provedení a účinky tohoto ustanovení na vydání pozdějšího aktu.“ (rozsudek Soudního dvora ve věci Lesoochrannárske zoskupenie, op. cit., bod 45).

Jakkoli tedy Soudní dvůr uzavřel, že čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy nemá v unijním právu přímý účinek, zároveň v uvedené věci zdůraznil povinnost příslušného soudu členského státu, „aby vyložil procesní právo upravující podmínky, které je nutno splnit pro účely podání správního opravného prostředku nebo žaloby, způsobem, který v co největším možném rozsahu zohlední cíle čl. 9 odst. 3 Aarhuské úmluvy, jakož i cíl účinné soudní ochrany práv poskytnutých právem Unie, aby organizace na ochranu životního prostředí (...) mohla soudně napadnout rozhodnutí vydané v rámci správního řízení, které by mohlo být v rozporu s právem Unie v oblasti životního prostředí“ (bod 51 cit. rozsudku).

V posuzované věci však nebyla podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž návrh na zrušení opatření obecné povahy v podobě územního plánu, přičemž z tohoto návrhu navíc nevyplývá, že by stěžovatel v souvislosti s napadeným územním plánem odpůrce přímo namítal porušení hmotného práva Unie v oblasti životního prostředí či takových ustanovení vnitrostátního práva, do nichž je toto unijní právo transponováno. Zejména je však třeba zdůraznit, že k závěru, podle něhož by ustanovení § 101a odst. 1 s. ř. s. zakládalo aktivní procesní legitimaci ekologickým spolkům, nelze podle ná-

zoru Nejvyššího správního soudu dospět ani za použití jeho nanejvýš extenzivního výkladu (k rozsahu povinnosti eurokonformního výkladu vnitrostátního práva srov. mj. rozsudek Soudního dvora ze dne 13. listopadu 1990, Marleasing, C-106/89, Recueil, s. I-4135, bod 8), přičemž takový výklad, který by byl již zjevně contra legem, by se pak fakticky rovnal již přímému účinku čl. 9 odst. 3 Úmluvy.

Z hlediska komplexního posouzení věci je na místě doplnit, že, jak naznačil Nejvyšší správní soud výše, aktivní procesní legitimaci stěžovatele nelze opřít ani o rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73. V něm Nejvyšší správní soud věcně projednal návrh občanského sdružení na zrušení opatření obecné povahy – změny územního plánu sídelního útvaru, tudíž aktivní legitimaci tohoto občanského sdružení uznal; je však třeba poznamenat, že se druhý senát zdejšího soudu v odůvodnění tohoto rozhodnutí problematikou aktivní legitimace detailně nezabýval a především lze daný rozsudek v tomto aspektu považovat za překonaný pozdějším usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikovaným pod č. 1910/2009 Sb. NSS, které stanovilo jako nezbytnou podmínku takové legitimace povinnost plausibilního tvrzení navrhovatele o jeho dotčení na hmotných právech absolutní povahy.

Nejvyšší správní soud se taktéž ztotožňuje s názorem krajského soudu, že aktivní procesní legitimaci k předmětnému návrhu v konkrétním případě stěžovateli nezakládá ani poznámka uvedená v bodě [38] právě zmiňovaného usnesení rozšířeného senátu zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, dle níž s ohledem na závazky plynoucí pro Českou republiku z mezinárodního práva a práva Evropského společenství nelze a priori vyloučit aktivní procesní legitimaci k podání návrhu podle § 101a a násl. s. ř. s. i pro osoby z řad tzv. „dotčené veřejnosti“ ve smyslu čl. 9 odst. 2 a 3 Aarhuské úmluvy. Jak totiž rozšířený senát v citovaném usnesení dodal, nebylo s ohledem na jeho kompetence na místě, aby se v projednávaném případě uvedenou otázkou zabýval. Rozšířený senát tedy dal touto zmínkou pouze najevo, že předmětnou otázku ponechává, v rámci jím podaného výkladu § 101a odst. 1 s. ř. s., na další judikatuře Nejvyššího správního soudu, která již je, jak je patrné z citovaných rozhodnutí, v dané otázce jednoznačná.

Ze všech uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost jako celek není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

*Soudní rozhodnutí vybrala a připravila
Česká společnost pro stavební právo*

